

Ur boken En älskares dagbok.

Av **Sven Lindqvist 1981** (Med författarens tillstånd)

Sidan 258-259

Därför var jag så oerhört tacksam över boken om Arnold. Där tyckte jag mig för första gången se hur två *bela* människor älskade. Den är förvisso ingen ohöjld sexskildring. Men den beskriver hur två människor erotiskt och andligt väver samman sina jag till ett gemensamt liv.

När jag nu återigen läste boken insåg jag vad den betytt för mig och jag ville tacka henne som skrivit den. Vi hade redan brevväxlat en tid. Och nu firade jag MUCK med att fara till Lund och söka upp Emilia Fogelklou.

Jag hade gullvivor med mig. Hon var hemma. Hon hade tid. Hon var precis den som jag hade hoppats att hon skulle vara, bara ännu underbarare.

När jag, skrev till Ci och berättade om henne var jag noga med att framhäva hennes ålder. "Det är en häxa", skrev jag. "Klädd i en gammal brun kjol, med en scarfs på scoutmaner om halsen och en liten svart hätta, liknande en judehatta, fastsatt på huvudet. Hon är lite döv, talar hastigt, rör sig knyckigt. Hon är gammal, 75 år, har en gammal människas infallna munparti, det där sättet att blöta läpparna, sprucken gumröst och skrupna händer. Men de berömda ögonen och den inre strålningen, vitaliteten, iveren och chosefriheten - det är vackert. Egentligen ville jag inte att hon skulle ha pratat så mycket, jag ville bara sitta och se på henne. Leendet - ja, om du tänker dig Tomas´ mor men med en lärd människas odefinierbara återhållsamhet och ytterligare 20 år av mödor och mognad - samma leende entusiasm men pressad genom fler filter".

'Jag fick hennes "greklandsbibel" som gåva - tyvärr förlorade jag den under en resa till Grekland några år senare, men det var en skådespelarbiografi där de sista kapitlen utspelade sig, i Grekland. Arnold och hon hade drömt om att få fara dit, men han blev sjuk och dog. Nu hade hon själv varit där. "Och han var med", sa hon, i en så sakligt konstaterande ton att jag först trodde att han verkligen varit med, tills jag kom att tänka på att så kunde hon väl i alla fall inte ha menat - "och märkte att hon satt och grinade åt mig" .

Hon tog mig på allvar. Jag dolde inte för henne att det fanns mycket i Arnoldboken som stötte bort mig, både i det hon sa och i sättet att säga det. Men att det ändå var den bok som hade hjälpt mig mer än någon annan.

Hon frågade ut mig om den Åsbrovärld som jag just hade lämnat, frågade "raskt och rakt, som en lärare", men "- med en levande nyfikenhet som kom den att framstå som mycket märklig. Hon visade mig böckerna på sina hyllor, "slitna, misshandlade och utnyttjade volymer", och talade om dem som Arnold hade gjort, med en otyngd lätthet och förtrolighet som om hon just hade läst var och en av dem.

Jag kände hennes hänförelses väldiga kraft och tyckte att Mi var Ci - sådan hon en dag skulle bli, om 50 år, när vi båda blivit gamla tillsammans. Jag längtade redan efter den dagen.